

Odmev iz Afrike

Služabnica božja
Marija Terezija Ledóchowska

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Preč. g. Hubert Leiler, Ljubljana. — Jožefa Meglič, Ljubljana. — Vida Jaklič, Moste-Ljubljana. — Marija Černuta, Log. — Marija Turin, Ljubljana. — Alojzija Orešek, Vodole. — Marija Bitenc, Ljubljana. — Marija Oblak, Glince-Vič. — Marija Epih, Gotevica. — Antonija Marinšek, Postumia. — Ivana Jurca, Postumia. — Ivan Kalister, Vrhnika. — Buh Silvester, Marijana in Rudolf, Črni vrh. — Marko Mihelič, Sodevce. — Amalija Ješenak, Ljubljana. — Neža Novak, Videm-Dobrepolje. — Marija Rus, Ribnica. — Marija Kovačič, Orehovica. — Neža Anžur, Cerknica. — Marija Oberman, Vidošice. — Ana Škrl, Ljubljana. — Katarina Bajc, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Darovi (na željo obj.): Joško in Mar. Mesar za botrinski dar trem zamorčkom na ime Jožef, Marija Pomočnica in Valerijan. — M. Ž. darovala v blag spomin svoji pokojni sestri za odkup zamorčkov 500 lir in za Kruh sv. Antona 500 lir. — O. B. in P. B., Višnja gora, darovala po 10 lir za najp. misijone. — G. N., Dedni dol, za botrinski dar zamorski deklici na ime Neža. — Z. A., St. trg, za katekizem zamorčku 8 lir. — N. N., V. g., za katekizem zamorčku 8 lir.

Naj presv. Srce Jezusovo obilno vsem povrne!

Zahvala. I. D., Begunje, se zahvali škofu Baragu za ozdravljenje hude udne bolezni, ki je prenehala ravno na dan končane devetdnevnic.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 1. julija, praznik Predragocene krvi Jezusove;
dne 25. julija, sv. Jakob, apostol.

Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

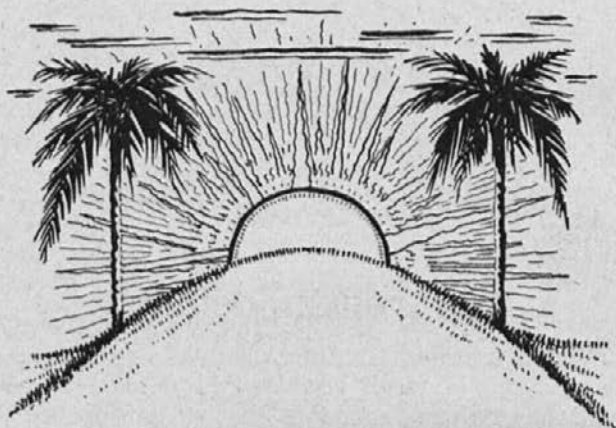
Vir velikih dejanj

Sv. Cerkev praznuje 1. julija praznik predragocene Krvi Gospodove. Kako bi mogli brezčutno iti mimo tega tako lepega praznika! Saj nas spominja na tiste grozne ure, ko je naš Odrešenik visel na križu in je tekla njegova kri iz mnogih ran. Po tej krvi smo odrešeni. Ta kri je za nas ključ do nebes. »Kdor pije mojo kri, ima večno življenje.«

Kako značilno je to, da je dan smrti ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja vprav v osmini praznika Dragocene krvi! 6. julija 1922. Saj je služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska v življenju tako dobro spoznala vrednost krvi Jezusove! Ona, dasi plemenite rodbine, se je zavoljo tega ponižala in živela čisto preprosto življenje. Iz ljubezni do Jezusa je ona najbolj ljubila najrevnejše izmed ljudi: zamorce. Takrat — v devetdesetih letih preteklega stoletja — je bil evangelij le malokomu v Afriki znan. Iz ljubezni do teh zapuščenih je sama postala revna, da ni na sebi nosila prav nobenega okrasa. Kadar koli je govorila, je njena živahnost bila kar nalezljiva. Ljubezen in navdušenje je znala vlitii v srca svojih poslušalcev. Ljubezen in požrtvovalnost za afriške zamorce, ki se jim je vsa posvetila.

Odkod pa je zajemala svoje navdušenje? Iz sv. Evharistije ji je potekala moč za vsa njena podjetja in dela ljubezni. V sv. Evharistiji je uživala dragoceno kri Kristusovo! Zato pa tudi mi storimo njej enako in posnemajmo to blago ženo, ki je vse žrtvovala za svojo ljubo Afriko!

Pred 20 leti

Sestega julija 1922! Kaj se je zgodilo tedaj?

Vsi veste, dragi bralci »Odmeva«, da je to smrti dan služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja. Stopimo danes, ko obhajamo spomin dvajsetletnice smrti te dobre »afriške matere«, v duhu za nekaj trenutkov ob vznožje smrtne postelje.

Dne 6. julija, zjutraj ob 5. uri 25 minut, ko so se zlati žarki vzhajajočega sonca usipali na večno mesto Rim, je poklical Bog svojo zvesto služabnico k sebi. Msgr. Rovella, župnik največje Marijine cerkve v Rimu »Sv. Marije Snežne«, ji je še enkrat prinesel Jezusa v sveti hostiji in potem glasno molil ob njeni strani, kjer so bile zbrane tudi njene duhovne hčere, da zadnjikrat pozdravijo svojo mater. Nobeno oko ni bilo suho. Okoli usten »mamice zamorčkov« je ponovno zaigral blažen nasmeh, oči so se zaiskrile v predokusu večnega blaženstva — njena svetniška duša je splavala k Bogu. Marija Terezija je bila tedaj v 60. letu svoje starosti.

Dvajset let je od tega. A spomin na služabnico božjo Marijo Terezijo je živ bolj kot kdaj. Njena lepa misijonska ustanova se razvija dalje in afriški misijonarji komaj čakajo, da jo sv. Cerkev postavi na oltarje in proglasi za posebno zavetnico Afrike.

Ona pa deli dobrote še dalje! Iz nebes dol trosi rož milosti vsem, ki se ji priporočajo. Letos, ob spominu dvajsetletnice njene smrti, bo to še posebno rada storila. Z vsem zaupanjem

se ji torej priporočajmo v svojih duhovnih in telesnih zadevah. Spomnimo se tudi, da je bila Marija Terezija prva, ki je začela navduševati naše ljudi za misijone. Večkrat je bivala v naši Ljubljani, hodila po ulicah, kjer hodimo mi in molila po naših lepih cerkvah. Da bi njenih dragih misijonov nikdar ne pozabili, je začela izdajati dva misijonska lista »Odmev iz Afrike« in »Zamorčka«.

O, draga Marija Terezija, ne pozabi nas sedaj, ko si v nebesih!

Marija Terezija med 56 tisoči poganov

Piše p. Wamhof, misijonar Srca Jezusovega v Afriki.

Dne 7. marca 1928 me je moj predstojnik vpeljal v misijon, ki je bil pet mesecev poprej ustanovljen. Iz hvaležnosti do Vaše ustanoviteljice se je misijon imenoval misijon sv. Terezije.

V tem kraju prebiva 56 tisoč Ksoza- in Basuto-zamorcev. A v vsej okolici je bilo takrat le kakih 20 katoličanov; vsi drugi so bili še pogani. Ko sem prišel tja, je moj prednik zložil skupaj svoj šotor, pod katerim je bival pet mesecev. Jaz sem se naselil v neko hlevu podobno kočo in tukaj prebil pet mesecev. Neki skedenj pa smo priredili za šolo in kapelo. Čutil sem se zelo osamljenega med svojimi kristjani, ki so bili razpršeni daleč naokrog. Nekatere nedelje je prav malo ljudi prišlo k sv. maši, ker jih je velika daljava ali slabo vreme zadržalo. Toda polagoma se je začelo obračati na bolje. Zlasti šola je bila zelo obiskana, tako da je skedenj kmalu postal premajhen za šolo in kapelo obenem. Morali smo prizidati zdaj to zdaj drugo. Teden za tednom jih je več prišlo v šolo in v cerkev. Za oddaljene kristjane smo ustanovili zunanje postaje, v misijonu pa zavod za vzgojo otrok.

Tako se je naš misijon v teku 12 let lepo razvil. Tam, kjer izprva ni nič kazalo, imamo sedaj gorečo krščansko občino, ki smo jo pridobili za kraljestvo Kristusovo.

»Ali ni to veselje in blaženost, biti človek in smeti sodelovati z Bogom pri reševanju neumrljivih duš?«

Marija Ter. Ledóchowska.

Misijonar z zamorskimi fanti, ki želijo postati duhovniki.

Bog se v radodarnosti ne da prekositi

Piše afriški misijonar, vikariat Nyassa.

»Morda bo bolje, da ga odslovimo. Njegovo vedenje ni bilo zgledno. Ni posebno priden; zato se mi zdi, da naj bi namesto njega vzeli drugega mladeniča, ki se bo izkazal bolj vrednega.«

Tako je govoril Albertov profesor.

Bilo je na koncu šolskega leta. Kakor je po semeniščih navada, tako so tudi v Afriki v nekem semenišču na skupni konferenci preresetavali, koliko se je kak dijak izkazal in koliko je upati z njim v prihodnosti.

Albert je bil že tri leta v semenišču. Bil je pač v tistih letih, ko niti roke niti noge nočejo mirovati. Vse, česar se je lotil, se mu je izmaličilo. Zadnjega pol leta pa je še posebno mnogo nerodnosti napravil. Učil se je slabo. Zato ni bilo mnogo upanja, da bo v prihodnje boljši.

Patri profesorji so se izražali tako in tako. Čeprav so vse gojence imeli radi, o Albertu ni vedel nihče nič posebno dobrega povedati. Samo semeniški predstojnik je dotlej molčal. Naposled je spregovoril:

Mislil bi si kdo, da so to kupi posušenega sena Ne. — To so kočice mojih bednih zamorcev.

»Vse, kar je bilo rečeno, je popolnoma res in utemeljeno. Nič niste pretiravali. Vendar se mi zdi primerno, da vam povem neki dogodek, preden glasujemo, dasi nisem bil naprošen za to.«

Za hip je preстал. Vsi misijonarji so bili radovedni. Potem je pater predstojnik nadaljeval:

»Takole je bilo. Ko je Albert ob koncu počitnic zopet prišel nazaj, mi je izročil 50 lir za širjenje sv. vere. Rekel je, da so to njegovi prihranki, ki si jih je med počitnicami z delom prislužil. Nalašč sem poizvedoval pri ljudeh iz njegove vasi kako in kaj, in ti so mi potrdili, da je Albert pridno delal zdaj tu zdaj tam. Vsak pa ve, da v Mapiri, kjer je Albert doma, za takega fanta ni lahka stvar zaslužiti nekaj lir vsak dan, ker je dosti delavcev. Le vztrajnost in pridnost človeku pripomoreta do zaslužka. Še več značajnosti pa mora imeti, da zaslužka potem ne zapravi za kake nepotrebne ali celo slabe stvari... No, in fant, ki je srečno prišel preko vseh teh zaprek, ima sposobnosti tudi še za kaj drugega. Bog se v radodarnosti ne da prekositi. Ali res mislite, da bo Bog kar samemu sebi prepustil takega fanta, pa čeprav je ta nekoliko razposajen? Ne rečem: tu in tam se je dečko malo zaletaval. Pa kdo bi se ne v teh letih?«

Potem so glasovali in soglasno sklenili, da z Albertom še poskusijo. Albert je danes že v šestem letniku, v višjem semenišču, a je obenem vsem drugim zgled pridnosti in lepega vedenja. Letos bo subdijakon, drugo leto pa — ako Bog dá — mašnik.

Predstojnik semenišča mi je pripovedoval zgodbo o Albertu in mi dovolil, da jo objavim s tem pridržkom, da pravo ime zamorskega semeniščnika spremenim v Alberta.

Ako bi bil sv. Pavel pri nas...

Piše p. Benne, misijonar iz Mill-Hilla, ki se je po dolgi in nevarni bolezni vrnil v misijon Budaka.

Zelo srečen sem, da sem zopet v Afriki, da morem kot misijonar delati naprej. Predstojniki so me odločili za misijon Budaka, ki je najstarejši v okolici Bukeddi. Vsako leto imamo tu do 400 sv. krstov. Šole lepo napredujejo. Treba je pa mnogo nadzorstva v teh šolah. Nedavno sem kupil star avto, ki bo razen misijonarja moral prevažati še njegovo posteljo, kuhinjsko posodo in mašno obleko, ker vsak mesec grem na pot. Bencin je sicer drag, toda porabiti moramo vsa sredstva v čast božjo in v zveličanje duš.

Danes Vas prosim za pomoč pri stroških mojega potovanja. Moram imeti obdavčen in zavarovan voz, kar mnogo stane. Avto pa mi je neobhodno potreben, ako hočem uspešno pastirovati. Ako bi bil sv. Pavel pri nas v Budaka, bi gotovo rekel: »Uporabiti moramo vse božje dari za razširjenje prave vere.«

Zdaj imamo tu 200 otrok, ki so prišli iz raznih vasi. Dozdaj so še pogančki in se bodo morali dva meseca učiti katekizma. Potem bodo krščeni in srečni. Tu bodo spoznali tudi katoliško življenje in se vadili v njem. Posebno jim priporočam, naj zvesto molijo za dobrotnike. Radi poslušajo, ko jim pripovedujem o dobrotnikih v domovini in prav radi molijo zanje.

Prav zato, ker smo pri nas v nevarnosti, da postanemo novi pogani in da pridemo ob vso vero, moramo na vso moč skrbeti, da pridejo do prave vere tisti, ki so brez lastne krivde pogani. Bog nam bo to delo povrnil v naši domači deželi.

Marija Terezija Ledóchowska.

Ne morete si misliti

kako sem bil vesel, ko mi je prevzv. gospod škof izročil Vaš dar za našo šolo. Kako sem se zahvaljeval Bogu in Vaši pokojni ustanoviteljici, ki sem se ji tako vneto priporočal. S škofovo pomočjo in s podporo dobrih ljudi bomo prihodnji mesec že mogli odpreti novo šolo. Bog je videl, kako je naš misijon reven in v kakšni nevarnosti so duše otrok, ki so morali dalj časa obiskovati nekatoliške šole. Iz srca se zahvaljujem Vaši Klaverjevi družbi in Vaši častiti ustanoviteljici, ki je v tem primeru naredila res pravi čudež.

Afriški misijonar.

Trpljenje - misijonsko darilo

Piše p. Tomasin, misijonar v Vzh. Afriki.

Bolan častnik je trpel grozne bolečine, tako da mu je moral zdravnik vbrizgavati močne injekcije. Usmiljenka je prosila častnika, naj svoje bolečine daruje Bogu za naše misijone. Ko je potem zdravnik zopet hotel vbrizgniti morfij, je bolnik to prijazno odklonil in je bil vesel, da je mogel za spreobrnjenje ubogih poganov kaj trpeti.

Neka druga oseba, ki je bila v naši bolnišnici ozdravljena, je vpeljala med svojimi tovarišicami v bolniški sobi navado, da so se bolnice podpisale, da hočejo trpeti za misijone. Še vedno rada pride nazaj v bolnišnico, da vrši svoje apostolsko delo med bolniki s tem, da zbira novih podpisov.

Tudi ti trpiš. Vesel bodi; s tem, da svoje trpljenje potrpežljivo prenašaš, si zbiraš zaklade zaslužnja in milosti. Z njimi moreš pomagati tudi drugim in podpirati misijone. Ali ne boš vesel, da s svojim trpljenjem sodeluješ z misijonarji, ki rešujejo duše poganov? Pomisli, da tisti, ki reši dušo drugega, svoji lastni duši nebeška vrata odpre.

*»Ako Bog ne pomaga, si zastonj zdravnik glavo beli
in lekarnar rane celi.«*

(Slomšek.)

Krafka misijonska poročila

Veselite pri gobaveih. Ne morem Vam povedati, kako sem bila vesela, ko sem prejela Vaše pismo z denarjem, ki ste ga naklonili našim gobavcem v naselbini Mwena. Bog Vam povrni Vašo ljubezen do misijonov. Res smo bili podpore potrebni. Nekateri gobavci delajo na polju, da si zaslužijo vsaj hrano. Injekcije zelo radi vzamejo, ker res pomagajo.

M. M. Morissey, O. S. B.
Mwena, Vzh. Afrika.

Cerkev Srca Jezusovega v Guillemé. Kamenje in opeka za cerkev Srca Jezusovega v Guillemé se kopiči, in bomo začeli zidati, kakor hitro mine deževna doba. Cerkev mora biti prostorna, ker se število novih izpreobrnjenecv množi na približno 1000 na leto. Danes imamo 11.000 kristjanov. Denarja nam še vedno primanjkuje; zato se zopet obračamo na vse prijatelje Srca Jezusovega in misijonske dobrotnike, da nam pomagajo dozditi to tako potrebno cerkev. Dozdaj se mora naših 11.000 kristjanov v preprosti koči zbirati k službi božji.

Škof Julien, apostol. vikar,
v Nyassa.

Več in boljših pomočnikov domačinov. Zadnja leta so si misijonarji posebno prizadevali vzgajati s pomočjo Katoliške akcije vedno več katehistov. Mnogo katehistov smo sklicali na tečaj za cel mesec v misijon, da svojo izobrazbo izpopolnijo. Nad 100 mož se je priglasilo k daljšemu pouku, da se izobrazijo za dobre pomočnike misijonarjem. Jeseni 1938 smo zopet prevzeli nekdanjo misijonsko postajo Kukululu, ki je bila od l. 1921. navadna podružnica misijona Kayses.

Z veseljem Vam sporočam, da smo 23. julija 1939 imeli prvo po-

svečenje novih mašnikov v Sudaanu. Posvečen je bil p. Franc Diallo iz Segu. Imamo tudi zamorca duhovnika, ki se je pridružil naši misijonski družbi belih očetov; toda posvečen je bil v Kartagini. Oba duhovnika vneto delujeta med domačini.

Škof Molin, apostol. vikar,
v Bamako.

Iz misijona Chikuni. P. Klimas, ki sedaj deluje na naših zunanjih misijonskih postajah, mi je naročil, naj se Vam v njegovem imenu zahvalim za dragoceno darilo. Imamo 30 misijonskih šol, ki so daleč naokrog raztresene. Tudi učne moči na teh šolah so deloma zelo dobre. Ravno zdaj smo ustanovili nadaljevalno šolo za učitelje. Nekateri teh bodo najbrž izvolili duhovski poklic. Vsekakor je to lep napredek v izobrazbi naših katoličanov in upanje imamo, da bo apostolsko delovanje med Batongi imelo lepe uspehe. Prepričani smo, da se bo delo nadaljevalo in se navzlic vojni še izpopolnilo.

P. Prokoph D. J., misijon Chikuni,
Južna Afrika.

Lepo nam pomagajo. Marijine družbe bodo med tukajšnjimi pogani imele prav lep delokrog. Sprejemamo mlada dekleta in žene, ki so lepega obnašanja, ki rade obiskujejo bolnike in podpirajo reveže. Pri sprejemu mora vsaka obljubiti, da ne bo le ob nedeljah pri sv. maši, ampak po možnosti tudi ob delavnikih. In res prihajajo skoraj vse k maši ob pol 6. Tudi k drugim pobožnostim rade prihajajo. Najbrž se jih bo še mnogo priglasilo in nam bo ta zvesta četa pomagala doseči to, za kar smo tukaj: izpreobrnitev poganov. Usmiljenka iz misijona Vangaindrans, Madagaskar.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverija v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (J. Kraunarič).

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Pri sekanju drv je padlo drevo tako nesrečno name, da mi je na glavi prebilo lobanjo. Rana je bila smrtno nevarna in je zdravnik izjavil, da ne bom ozdravela. Ze sem prejela svete zakramente za umirajoče. Tu prinese dobri sosed slikico služabnice božje Marije Terezije, katero so mi položili pod glavo in začeli smo opravljati devetdnevnicu njej v čast. Marija Terezija je čula klie naših prošelj, položaj se je začel obračati na bolje in danes sem popolnoma zdrava. Pristrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da je pri Bogu izprosila to veliko milost, in sem na njeno priprošnje popolnoma ozdravela. — Tudi moja ljuba mati so bili nevarno bolni in so na priprošnje božje služabnice ozdraveli. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija in prosim objave v »Odmevu«.

Katarina K., Ručetnavas.

Na priprošnje služabnice božje Marije Terezije sem bila uslišana v neki zadevi. Prav lepo se ji zahvalim in pošiljam v zahvalo botrinski dar zamorčku na ime Lavrencij. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«.

Frančiška G., Postumia.

Pristrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Marjan. A. C.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje.

A. L., Žalna.

Najsrčneje se zahvalim zvesti služabnici božji za uslišano prošnje. V težkem položaju zaradi stanovanja sem prosila Marijo Terezijo za pomoč. Po tretji devetdnevnicí, ki sem jo opravila njej v čast, sem bila uslišana. Tisočera hvala! Obljubila sem skromen dar in objavo, kar tudi izpolnjujem. Prosim jo iz srca še za nadaljno pomoč. Vsem priporočam, da se z zaupanjem k njej zatekajo.

Uršula V.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje in se ji še nadalje priporočam. V zahvalo pošiljam misijonski dar za kruh sv. Antona.

Neimenovani.

Pristrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku, ki naj se krsti na ime Jožef.

N. N., Loški potok.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje. Priporočam svojega sina v molitev za zdravje nog.

M. Strle.

V čast služabnici božji Mariji Tereziji, kot zahvala za uslišano prošnje, pošiljam misijonski dar. Tisočera hvala Mariji Tereziji.

Janez Maček.

Pristrčno se zahvalim blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v bolezní mojega bratca. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«.

N. N., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. Š., Logatec, za ljubo zdravje in v več važnih zadevah. — A. A., Ljubljana, za pomoč in blagoslov pri neki važni poklicni zadevi. Če bo prošnja uslišana, obljubi botrinski dar dvema zamorčkoma. — E. M., Novo mesto, v neki važni zadevi, za zdravje, srečo in božji blagoslov. — E. B. se priporoča za uslišanje neke prošnje. — A. L., Novo mesto, za uslišanje v neki zadevi. — K. K. J. za spreobrnjenje sina. — M. J. za spreobrnjenje moža. — A. H. za pomoč v neki važni zadevi in za srečno vrnitev sina iz vojne. — N. N. se priporoča za ljubo zdravje in prispeva dar za najpotrebnejše misijone (500 lir).

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavník in lastnik lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. (J. Kramarič).

Cretoča vejica kavnega drevesa